

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna, soudce Ondřeje Mrákoty a soudkyně Michaely Bejčkové v právní věci žalobkyně: **TÜRK HAVA YOLLARI A.O. (TURKISH AIRLINES INC.)**, Yesilkoy, Atatürk Airport, Istanbul, Turecko, jednající prostřednictvím odštěpného závodu **TÜRK HAVA YOLLARI A.O. (TURKISH AIRLINES INC.)**, organizační složka, Václavské náměstí 832/19, Praha 1 – Nové Město, zast. advokátem JUDr. Stanislavem Dvořákem, Ph.D., LL.M., Pobřežní 394/12, Praha 8 – Karlín, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1 – Nové Město, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2021, čj. MD-2942/2021-220/3, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2022, čj. 10 A 44/2021-29,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 26. 1. 2022, čj. 10 A 44/2021-29, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Úřad pro civilní letectví rozhodnutím ze dne 1. 10. 2020 shledal žalobkyni vinnou ze spáchání přestupku podle § 93c odst. 3 písm. a) zákona č. 49/1997 Sb., o civilním letectví. Žalobkyně jako letecký dopravce neposkytla dvěma cestujícím z Prahy do Biškeku kompenzaci za zpoždění letu podle nařízení č. 261/2004.* Úřad uložil žalobkyni pokutu ve výši 65 000 Kč podle § 93c odst. 4 písm. c) zákona o civilním letectví. Proti rozhodnutí úřadu se žalobkyně odvolala, žalovaný ale odvolání zamítl. Žalobkyně poté podala žalobu k městskému soudu, který rozhodnutí žalovaného zrušil, neboť žalovaný se nezabýval tím,

* Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 261/2004 ze dne 11. února 2004, kterým se stanoví společná pravidla náhrad a pomoci cestujícím v letecké dopravě v případě odepření nástupu na palubu, zrušení nebo významného zpoždění letů a kterým se zrušuje nařízení (EHS) č. 295/91, *Úř. věst. L 46, 17. 2. 2004, s. 1–8.*

že žalobkyně po vydání rozhodnutí úřadu cestující odškodnila. Nepřezkoumatelné byly též úvahy správních orgánů o výši pokuty.

[2] Proti rozsudku městského soudu podal kasační stížnost žalovaný (stěžovatel) s odkazem na § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel vysvětluje, že se kompenzací, kterou cestujícím vyplatila žalobkyně po vydání rozhodnutí úřadu, výslovně zabýval. Neviděl v ní však polehčující okolnost. Kompenzace cestujících až po rozhodnutí správního orgánu prvního stupně totiž není dobrovolná. Úřad se též výslovně zabýval výší pokuty a její přiměřeností. Žalobkyně ve správním řízení argumentovala jen tím, že nenaplnila skutkovou podstatu přestupku.

[3] Žalobkyně navrhuje kasační stížnost zamítnout. S důvody zrušení rozhodnutí stěžovatele souhlasí. Navíc ale tvrdí, že nenaplnila skutkovou podstatu přestupku, protože lhůtu k odškodnění cestujících není možné objektivně určit. Stěžovatel měl proto správně řízení zastavit. Stěžovatel nadto neuplatňuje kasační důvod, pod který stížnost formálně podřadil.

[4] Kasační stížnost je důvodná.

[5] NSS upozorňuje, že v řízení o kasační stížnosti je vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Rozsah přezkumu určuje kasačními námitkami *stěžovatel*. Rozšiřovat důvody kasační stížnosti nemohou osoby, které kasační stížnost nepodaly, bez ohledu na to, zda ji měly právo podat (srov. např. rozsudek ze dne 30. 3. 2020, čj. 1 Afs 238/2019-33, bod 31). NSS se proto nemohl zabývat částí 2 vyjádření žalobkyně (naplnění skutkové podstaty přestupku). Výhrady, které má žalobkyně proti rozsudku městského soudu, nespádají ani pod důvody, kterými se NSS musí zabývat i bez kasační námitky.

[6] Žalobkyně tvrdí, že stěžovatel podřadil kasační důvody pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., což prý na věc nedopadá. Dle NSS by však bylo bez významu, i kdyby snad stěžovatel označil kasační důvody nesprávně. Podstatné je, že kasační stížnost lze podřadit pod důvody dle § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. např. rozsudek ze dne 8. 1. 2004, čj. 2 Afs 7/2003-50). V nynější věci nadto stěžovatel označil kasační důvody správně, neboť kritizuje, že rozsudek reaguje na něco, co v rozhodnutí správních orgánů vůbec není. NSS již na tomto místě říká, že se stěžovatelem je i v tom třeba souhlasit.

[7] Městský soud předně zrušil rozhodnutí stěžovatele proto, že stěžovatel vycházel z *nesprávného právního názoru*, že se při rozhodování o odvolání nemůže zabývat skutečností, která nastala až po rozhodnutí správního orgánu prvního stupně o přestupku, v této věci Úřadu pro civilní letectví (srov. bod 40 napadeného rozsudku, zvl. poslední větu, dle níž stěžovatel „*vycházel z nesprávného právního názoru, že může zohlednit pouze skutečnosti nastalé ke dni správního rozhodnutí I. stupně*“). Podle městského soudu stěžovatel odmítl posuzovat, zda dobrovolná kompenzace po vydání rozhodnutí úřadu mohla být polehčující okolností.

[8] Stěžovatel však správně namítá, že nic takového v napadeném rozhodnutí neuvedl. Naopak v části V rozhodnutí se stěžovatel odškodněním cestujících jako *případnou*

pokračování

polehčující okolností zabýval. Vysvětlil, že odškodnění cestujících až po vydání rozhodnutí úřadu jednoduše *není* polehčující okolností podle § 39 písm. c) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (podle kterého je polehčující okolností mj. to, že pachatel *dobrovolně nahradil způsobenou škodu*). Odškodnění *až po vydání rozhodnutí* úřadu dle stěžovatele *není dobrovolné* nahrazení škody (blíže srov. poslední dvě věty části V na s. 5 rozhodnutí stěžovatele). Městský soud tedy polemizoval s něčím, co v rozhodnutí stěžovatele vůbec není (zavádějící je snad jen jediná věta v druhém odstavci části V, s odkazem na rozsudek ze dne 16. 8. 2018, čj. 1 As 165/2018-40, *Imex Group*).

[9] Druhý důvod, proč městský soud rozhodnutí stěžovatele zrušil, spočívá v údajné *nepřezkoumatelnosti* úvah o výši pokuty a její přiměřenosti. Rozhodnutí úřadu ani stěžovatele prý neobsahují „konkrétní důvody pro uložení sankce ve výši 65.000 Kč“, resp. „v úvahách“ obou správních orgánů „absentují zcela rozhodovací důvody“ o výši pokuty (body 42 a 43 rozsudku městského soudu).

[10] Odůvodněním rozhodnutí o správních sankcích se NSS zabýval již mnohokrát. K tomu, aby bylo rozhodnutí o pokutě přezkoumatelné, nepostačí prosté vyjmenování zákonných kritérií. Správní orgán musí alespoň stručně zdůvodnit, proč a jak tato kritéria dopadají na individuální případ. Správní orgány musí přezkoumatelně popsat, k čemu při ukládání pokuty přihlížely a k čemu nikoli; měly by taktéž reagovat na námitky přestupce (srov. rozsudek ze dne 16. 5. 2019, čj. 9 As 56/2019-28, *Dobrý Styl*, bod 27).

[11] I druhý důvod zrušení rozhodnutí stěžovatele je nesprávný. Výši pokuty i její přiměřenosti se úřad *zabýval*, a to v části III rozhodnutí. Posoudil mj. výši pokuty ve vztahu k výši odškodnění, závažnost jednání žalobkyně (jednání s nižší společenskou škodlivostí) či výši pokuty v zákonem stanoveném rozpětí (pokutu uložil blízko spodní hranici, ale tak, aby byla pro žalobkyni alespoň trochu citelná). Zároveň je ze zbytku rozhodnutí jasné, k jakým okolnostem úřad přihlížel a za jaké situace rozhodoval. Úřad odůvodnil část rozhodnutí o pokutě stroze, ale s ohledem na věc, kterou řešil, dostatečně. Přestupek, jak jej vymezily správní orgány (*jehož vymezení nebo naplnění skutkové podstaty NSS nyní nehodnotí*), totiž spočíval „jen“ v tom, že žalobkyně cestující *neodškodnila* (i když na to měla podle správních orgánů více než dostatečnou dobu a úřad ji opakovaně upozorňoval na stížnost cestujících).

[12] Pokud jde o rozhodnutí stěžovatele, NSS nechápe, co víc od něj městský soud očekával. Žalobkyně proti rozhodnutí úřadu podala stručné odvolání, ve kterém se pouze ohradila proti tomu, že dle úřadu naplnila skutkovou podstatu přestupku (neboť v té době již jednala s cestujícími o smírném řešení, resp. jejich odškodnění). K výši pokuty výhrady neměla. Stěžovatel jen nad rámec toho, o čem rozhodoval úřad, vysvětlil, proč dle něj nebylo odškodnění polehčující okolností (viz výše bod [8]). Žádné jiné okolnosti, kterými se prý stěžovatel opomenul zabývat, koneckonců ani samotný městský soud nezmiňuje. Část rozhodnutí úřadu o sankci proto stěžovatel stručně potvrdil. Ani v tomto případě, s ohledem na to, jak jednoduše správní orgány vymezily přestupek, nejde o nepřezkoumatelné rozhodnutí.

[13] NSS proto v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. je městský soud vázán

právním názorem uvedeným v tomto rozhodnutí. Soud se v dalším řízení vypořádá s žalobními body, které doposud věcně neprojednal. NSS zdůrazňuje, že stěžovatel se otázkou, zda může dodatečné odškodnění (v době po rozhodnutí úřadu) představovat polehčující okolnost, *zabýval* (správnost závěru správních orgánů nyní NSS nehodnotí).

[14] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. března 2022

Zdeněk Kühn
předseda senátu